

Bakalářská práce se zabývá vývojem pohledu katolické církve na lidská práva a svobody v období od Velké francouzské revoluce až po pontifikát Jana XXIII. Na základě papežských encyklik jsou ukázány proměny přístupu jednotlivých papežů k problematice lidských práv a svobod.

V úvodní kapitole je vysvětleno, že idea lidských práv a svobod nebyla katolické církvi cizí. Považovala svobodu člověka, který je obrazem Božím, za dar od Boha. Z toho však vyplývaly určité povinnosti a poslušnost vůči Bohu, a proto se katolická církev stavěla proti bezmezné svobodě, hlášané osvícenstvím a požadované francouzským lidem. Strach ze zničení katolického náboženství a revoluční způsob šíření ideje lidských práv a moderních myšlenek církev zatvrdil. Začala se bránit novotám. Vrchol přišel za pontifikátu Pia IX., jenž zavrhnul celé moderní myšlení, nové směry a pokrok a prohlásil je za bludy.

Se Lvem XIII. však přišla změna stylu a papež se začal věnovat se zpožděním problémům společnosti, především sociální otázce. Jeho nástupce Pius X. se ale vrátil k tradici Pia IX. a tvrdě zasahoval proti modernismu v katolickém prostředí.

První světová válka, vzestup totalitních ideologií, druhá světová válka a zločiny proti lidskosti donutily katolickou církev, aby se člověk a jeho ochrana dostali do středu jejího zájmu.

Pius XI., Pius XII. a Jan XXIII. už nehovořili o člověku jako o individuu, ale jako o osobě.

Usilovali, aby nebyla pošlapávána lidská důstojnost. Pius XII. a Jan XXIII. zdůrazňovali, aby si samotní lidé byli vědomi vlastní hodnoty a bojovali za svá práva. Jan XXIII. k lidským právům také doplnil povinnosti člověka, aby ve společnosti panoval řád, nikoli anarchie.

Během pontifikátu Jana XXIII. bylo završeno otevírání katolické církve moderní společnosti a církev se stala významným zastáncem lidských práv a svobod.